

ter, den har ikke tænkt paa at uddanne dem til nyttige Borgere paa andre Omraader. Naar det ærede Medlem mener, at de paa en Korporalskole kunne faa en Uddannelse, der vil komme dem til stor Nytte i andre Virksomheder i Livet, tror jeg, at han kender for lidt til den teoretiske Uddannelse, de faa paa Korporal- og Underkorporalskolen.

Jeg skal imidlertid forlade Underofficererne, og jeg kan gerne, før jeg forlader dem, give dem min bedste anbefaling med paa Vejen. Jeg forlanger ikke absolut, at deres Lønningsforbedring skal knyttes til en bedre Ordning af Søværnet, og det tror jeg heller ikke, at den vil blive. Men hvad jeg kan forlange, er, at naar der skal gøres noget for Underofficererne, skal der samtidig gøres noget for dem, der ere daarligere stillede end Underofficererne, og det ere de menige. Jeg talte ved Finanslovens 1ste Behandling lidt om dette, og det er det, der har givet Anledning til de anonyme Breve, som jeg har faaet fra et Par Underofficerer. Jeg har den samme Anskuelse som den Gang, at hvis Underofficererne trænge, trænge de menige dobbelt haardt, og jeg siger det samme, som jeg sagde den Gang, at medens Underofficererne gaa frivillig til deres Gerning, blive de menige tvungne til, hvad de skulle gøre. Jeg erkender, at Underofficerer have skrevet til mig, at naar de først ere komne ind i Stillingen, er det ikke muligt for dem bagefter at faa noget andet. Det kan være saare rigtigt, men det skulde de overveje, inden de gaa ind til denne Gerning; de maa vide, at mange Døre da lukkes for dem, og jeg tror ogsaa, at de fleste gøre dette Regnestykke, inden de træde ind i Stillingen. Her vil jeg nu rette en Henvendelse til den højtærede Krigsminister, om han ikke snart vil forelægge et Lovforslag om de meniges Lønning. Jeg husker ikke, om det var offentligt her i Salen, eller om den højtærede Minister sagde det privat, men selv i sidste Fald røber jeg næppe nogen Hemmelighed, naar jeg oplyser, at Ministeren erklærede, at han havde et saadant Forslag under Arbejde. Jeg spørger da nu, om vi kunne vente at faa det saa tidligt, at vi kunne faa det færdigt i denne Samling. Det kunde jo være, at de menige kunde trække Underofficererne med sig; thi jeg kan ikke tro andet, end at der er en større Stemning for at give de menige noget mere i Løn end for at give Underofficererne det, eller i alt Fald lige saa megen Stemning. Naar det fra en enkelt Side siges, at vi

ikke kunne blive ved at give Lønningslove, naar Landbruget ikke faar noget, vil jeg sige dertil, at gennem en Lønningsforbedring for de menige faar ogsaa Landbruget noget, selv om det er ad en Omvej, selv om det er indirekte. Sagen er jo dog den, at naar min ærede Sidemand (Jungersen) eller jeg eller hvem som helst skal sende vore Sønner ind at være Soldat, maa vi sende en Madpose med — det kunne vi jo gerne sige lige ud — ellers komme de til at sulte. Det koster ikke saa lidt, særlig naar de skulle være inde i 180 Dage. Forbedres Lønningen, saa at Soldaterne, naar de leve ordenligt og sparsommeligt, kunne leve af den, vilde det være en Gevinst for dem, der skulle sende Sønner ind. Soldaterne vilde da ikke behøve at bruge deres opsparedede Penge eller tære paa Forældrene. Jeg tror derfor, at de menige vilde kunne trække Underofficererne med sig. — Hvad Værneskatten angaar, maa jeg sige, at jeg paa dette Punkt er ganske uenig med min ærede Sidemand, der mente, at man her ikke var stærkt interesseret i at faa ny Skatter. Jeg tror dog, at en Værneskat er i alt Fald lige saa retfærdig som en Brændevinsskat, og jeg kan gaa med til dem begge. Ingen af dem er uretfærdig, naar de anvendes paa rette Maade; det gælder blot om at finde et retfærdigt Grundlag for Skatteudskrivningen. Det er jo en Kendsgerning, at mange kun have en lidet betydelig Legemsfejl, der ikke generer dem i det Arbejde, de have at udføre i Livet, og det kan da godt forsvares at lægge en Værneskat paa dem, især naar det ikke bliver en Kopskat, men man spørger om, hvilken Skatteevne, hvilken Formue og hvilken Indtægt den vedkommende har. Naar der tages Hensyn til disse Ting, tror jeg, at Skatten vil blive retfærdig. Jeg ved vel, at alt dette vil møde nogen Modstand her, men vi maa se at komme til et retfærdigt Skattegrundlag. Jeg gentager til Slut mit Spørgsmaal: Kunne vi vente at faa et Lovforslag om de meniges Løn saa tidligt, at vi kunne faa noget ud af det i denne Samling?

Hammerich: Jeg anmodede om Ordet, da det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) havde talt, idet jeg dog lod mig indtegne til Behandlingen af Krigsministerens Forslag, fordi jeg er enig med den højtærede Marineminister i, at den foreslaede Lønningsforbedring vel tiltrænges begge Steder, men utvivlsomt mest over for Underofficererne i Landværnet.